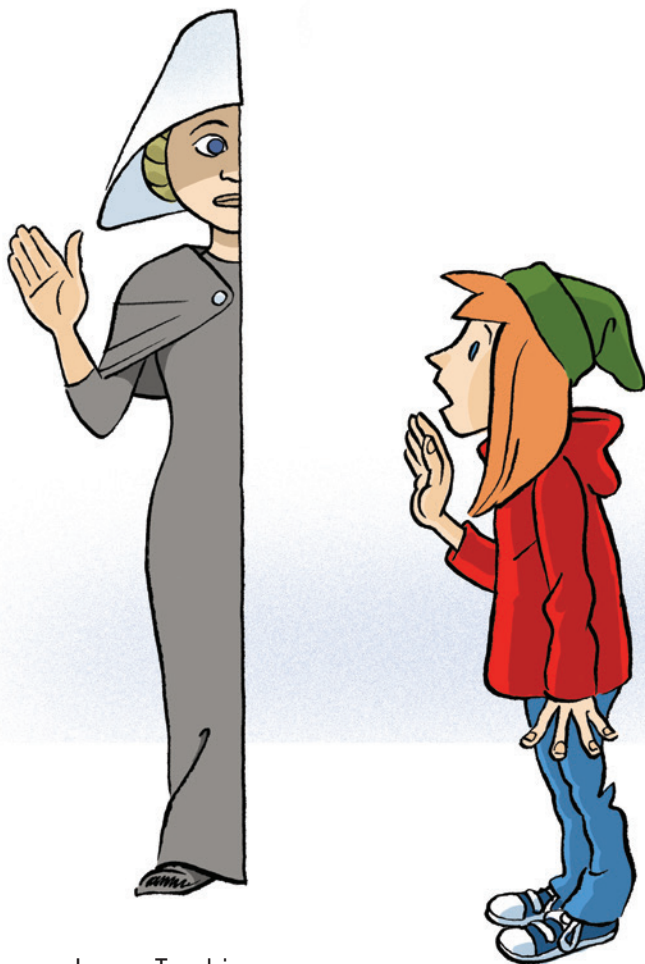

Victoria & Verdensmålene

Jesper Tornbjerg

Farvel til Absurdistan

Victoria og verdensmålene nr. 5:

Farvel til Absurdistan

Første oplag, november 2019

ISBN: 978-87-997830-6-9

Trykt i 1.000 eksemplarer

Udgivet i samme serie:

Victoria & Verdensmålene nr. 1: Den Magiske Kjole

Victoria & Verdensmålene nr. 2: Geden med Fipskægget

Victoria & Verdensmålene nr. 3: Kong Gulerod

Victoria & Verdensmålene nr. 8: Jorden Rundt på Otte Timer

Victoria & Verdensmålene nr. 13: Isbjørnen

Lixtal: 30

© Forlaget Tornmountain

Cylindervej 21, 5. tv.

DK-2450 København SV

www.victoriaogverdensmaalene.dk

jesper@victoriaogverdensmaalene.dk

Forfatter: Jesper Tornbjerg

Illustrationer: Knud Andersen

Design & Produktion: KLS PurePrint A/S

Trykt på PurePrint Uncoated

Tak for grundig sparring: Lotte Holmberg Rasmussen.

Alle citater især fra nulevende personer er fri fantasi.

Victoria & Verdensmålene

Jesper Tornbjerg

Farvel til Absurdistan

Midsommer ved søen

Efter aftensmaden cykler Victoria og hendes familie ned til søen. Ved midsommer er der en tradition for at tænde bål overalt i landet, og i deres by sker det på en tømmerflåde midt ude i den smukke sø.

Victoria tænker på en drøm, hun havde i nat. Det var noget med en kost og en irriterende konge, som hun blev vred på. Tankerne bliver hurtigt afbrudt.

- Tak for mad, i øvrigt. Det var himmelsk, siger mor, mens hun træder i pedalerne.

- Selv tak – det smagte da ganske godt, lyder det ubeskedent fra far, der havde serveret jomfruhummerhaler med grøn salat og hjemmebagt brød.

- Min mund smager stadig af hvidløg, falder Victoria ind.

- Så må du hellere lade være med at kysse drengene, driller lillebror Malte på otte år. Han ringer på sin cykelklokke og sætter farten op. Han går i udbrud, som det hedder, når der er cykelløb. Victoria er 12 år

og har ikke tænkt sig at kysse så meget som en frø. Til gengæld er hun god til at træde i pedalerne, så hun overhaler hurtigt sin bror.

Nede ved søen parkerer familien deres cykler og trækker nærmere det sted, hvor de skal se sankthansbålet blive tændt.

Nogle venlige mennesker deler sangtekster ud, og det er muligt at købe is og sommerdrikke.

Malte og Victoria får hver en isvaffel, mens mor og far skåler i glas med orange vin. De har selv taget en flaske og to glas med i en kurv.

- Orange vin? lyder det undrende fra Victoria.

- Ja, det er sundt at bryde gamle vaner, smiler mor.

Familien beundrer bålet, der er stablet op på tømmerflåden i tilpas afstand fra søbredden. Mor fortæller, at der har været ophedede diskussioner på ugeavisens hjemmeside, om der skal sættes en dukke, der ligner en heks, op midt på bålet.

Nogle mener at hekse på bålet er en tradition, der skal holdes i hævd. Kunstfærdige hekse lavet af træpinde har været en fast del af bålafbrændingen i over 100 år.

Ideen har været at skræmme onde ånder og hekse væk, så de ikke skader mennesker og dyr.

Omvendt mener andre, at det er forkert at brænde kvinder, selv om det blot er en figur af pindebrænde. Flere tusinde nordeuropæiske kvinder blev nemlig brændt for hekseri i 1500- og 1600-tallet.

Nogle af de uskyldige kvinder blev udsat for en grusom hekseprøve: Hvis en kvinde var mistænkt for hekseri, blev hun bundet og smidt i vandet. Hvis hun kunne flyde typisk med hovedet nedad og rumpen i vejret, var hun skyldig – og blev brændt. Hvis hun sank og druknede, var hun uskyldig – og kunne blive begravet i jorden med kirkens accept.

- Ja, det var hun sikkert glad for, siger Victoria spidst.

Også i nyere tid har kvinder (og nogle mænd) rundt om i verden mistet deres liv, fordi de har været mistænkt for at have mystiske og magiske kræfter.

- Vi har stadig ikke ligestilling mellem kvinder og mænd, så det er urimeligt at brænde kvinder af. Også selv om der er tale om dukker, fastslår mor.

- Er det så bedre at sætte en stor, fed han-trold på bålet? spørger far og synger lidt for sig selv: 'Hver by har sin heks, og hvert sogn sine trolde. Dem vil vi fra livet med glædesblus holde'.

Inden mor når at svare, mærker Victoria en varm, blød hånd i sin egen. Blidt bliver hun trukket af sted af en kutteklædt kvinde. Inden hun når at se sig om, sidder Victoria på et kosteskaft. Hun bliver løftet op i luften, og hurtigt forsvinder græsplænen med mor, far og Malte under hende.

Victoria holder pr. refleks på sin beanie, men den grønne hue sidder godt fast på hendes hoved.

- Følg mig! siger den mystiske kvinde, der har sit eget – forgyldte – luksus-kosteskaft. Victoria må nøjes med en solid kæp lavet af egetræ.

- Hvor skal vi hen? spørger Victoria lettere stakåndet. Hun kan næsten ikke få vejret, så hurtigt flyver de hen over det smukke sommerlandskab, hvor bål efter bål lyser rødt-orange op i søer, parker og ved kyster.

- Ad hekkenfeldt til. Nej, spøg til side. Vi skal selvfølgelig til Bloksbjerg, siger Victorias nye veninde.

Victoria har stadig ikke set hendes ansigt, men hun har hørt, at det typisk er hekse, der flyver til Bloksbjerg sankthansaften. Er hun i selskab med en vaskeægte heks? Har kvinden vorter på sin næse? Er hun ond?

Hun lyder i det mindste venlig, så Victoria slapper af og nyder flyveturen.

Til lønforhandling med chefen

- Velkommen. Jeg hedder Johannes.

Victoria er landet med sin kost på et lille bjerg i Tyskland, hvor mange mennesker er stimlet sammen. Hendes ledsager er pist væk, men Johannes tager venligt imod hende og en dreng på hendes egen alder.

Harry Remain, som han hedder, fortæller, at han er fløjet på en kost fra en kostskole i England.

- En kosteskole? foreslår Victoria, men den vandede vittighed preller af på hendes nye ven.

- Jeg skulle deltage i en turnering, men jeg kunne slet ikke styre kosten. Pludselig var jeg her på Bloksbjerg, indrømmer Harry.

Johannes afbryder samtalen:

- Frøken Victoria og Mister Harry! I er udvalgt til at finde ud af, om vi har ligestilling mellem kvinder og mænd. Alle verdens regeringer har vedtaget et

mål om ligestilling mellem kønnene i 2030. Det er snart, og vi SKAL nå verdensmål nr. 5... ellers får jeg ballade med min kone, siger Johannes med et anstrengt smil.

Victoria kender nogle af FN's 17 mål for en mere bæredygtig udvikling, så hun er tændt og vil gerne i gang. Straks!

Harry tøver. Han ved lige akkurat, at FN står for Forenede Nationer, og at det er alle lande i verden. Men ligestilling... det er måske ikke lige det, han går mest op i.

- I skal aflægge rapport til mig, når I er færdige, og jeg betaler naturligvis lidt for jeres ulejlighed, siger Johannes.

- Hvad får vi? spørger Harry nysgerrigt.

- Du får 100 euro, og Victoria kan glæde sig over at modtage 85 euro, fortæller Johannes.

- Hvad? Hvorfor skal Harry have mere end mig? udbryder Victoria.

- Øh, hvorfor ikke? Det er da meget normalt, at mænd får mere end kvinder. I dit land får unge kvindelige ingeniører for eksempel over 1.000 kroner mindre om måneden end unge mandlige ingeniører, siger Johannes og slår ud med armene: Sådan er det!

- Du må have tabt hovedet, Johannes! Hvis vi skal lave det samme, skal vi have ens løn, fastslår Victoria med korslagte arme.

Johannes og Victoria kigger hinanden i øjnene. Harry ser forlegen ud. Han ved ikke, hvad han skal gøre ved sine hænder, arme, ben... eller resten af kroppen for den sags skyld.

- 90 euro, foreslår Johannes.

- Ha! 100 euro, siger Victoria.

Hun ryster af nervøsitet, for det er første gang, hun forhandler løn. Hun er harm. Han Johannes virker venlig, men pludselig opfører han sig som en strid bavian.

- Lige løn for lige arbejde – ellers kan du glemme alt om FN's smukke mål nr. 5, raser Victoria. Nu har hendes kinder tager en rødlig farve, der minder faretruende om ilden i et sankthansbål.

- 95?

- Glem det, siger Victoria.

- Okai, okai, okai. I får begge to 100 euro, siger Johannes og hæver sine hænder for at signalere fred og forsoning.

Victoria smiler lettet. Succes! Pludselig forstår hun, hvorfor hendes mor og far ind imellem roser deres fagforeninger for, at de får en ok løn.

Harry tørrer lidt sved af sin pande. Nu kan de komme i gang med... ja, hvad er det egentlig, de skal?

Fregner og rødt hår

Stemningen på Bloksbjerg er fin. Victoria og Harry går lidt rundt og suger indtryk til sig på det, der vel nærmest er en festival. Fra boder serveres der mad og drikke, og fra telte lyder der livlig musik. Overalt er der mennesker, og ikke to er ens. Alle verdens befolkninger har sendt deltagere.

Victoria noterer sig, at der er cirka lige mange kvinder og mænd – og rigtig mange unge. 'International conference for ligestilling', står der på et banner i alle regnbuens farver.

Victoria og Harry bliver stoppet af en moden kvinde med fregner og rødt hår i strittende fletninger. Hun smiler bredt og ser bomstærk ud.

- Vil I have en folder om ligestilling? spørger hun og præsenterer sig. Hun hedder Lotta Rullemaria Efraimsdatter.

Harry tager imod og læser overskriften på verdensmål nr. 5: "Vi skal have ligestilling mellem kønnene og styrke kvinders og pigers rettigheder", citerer han fra folderen, der er orange ligesom FN's logo for ligestillings-målet.

- Har vi ikke ligestilling? spørger Victoria.

Hun er vant til, at mor og far laver mad sammen, og at de begge to går på arbejde og tjener penge. Da hun var lille, blev hun passet af far, når mor var på arbejde. Mor er sygeplejerske og far ingeniør, og dén typiske kønsfordeling har de drillet hinanden med mange gange.

Den rødhårede kvinde river sig i fletningerne og tænker sig grundigt om.

- Vi har mere ligestilling nu, end da jeg var på jeres alder. Da jeg var barn, bestemte mændene næsten alt. Også i Sverige hvor jeg kommer fra, siger Lotta og fortæller, at Island, Norge og Sverige er verdens mest lige lande.

- Hvad med England og... hvor er det, du kommer fra, Victoria? spørger Harry.

- Danmark, siger Victoria.

- I Danmark tror I, at I er verdensmestre i ligestilling, men det er I ikke. Langt fra! Hverken England eller Danmark ligger på Top-10. I Danmark er der alt for få kvindelige chefer, og mænd tager meget lidt orlov, når de nyfødte børn skal passes. I må tage jer sammen, men der er der også mange andre, der skal. Med den hastighed, vi har på, har vi først ligestilling i verden om 106 år, siger Lotta.

- Så må vi håbe, at vi bliver 118 år, smiler Victoria.

- Er det virkelig så slemt? spørger Harry og stikker den orange folder i lommen.

- Ja, det synes jeg. Små piger leger med dukker og drenge med biler. Piger bliver rost for, hvordan de ser ud, og drenge bliver bedømt på, hvad de

laver. Køkkenet er kvindens og garagen mandens. Kvinder tager orlov, når familien får små børn. Mænd arbejder bare videre. Sådan nogle forskelle går igen hele livet. Forventningerne til kvinder og mænd er vidt forskellige, og det skal vi lave om på, siger Lotta.

- Er der noget, kvinder ikke kan? spørger Victoria nysgerrigt.

- Kvinder kan alt, men de tror tit for lidt på sig selv og deres døtre. Det er brandærgeligt, sukker Lotta.

- Mange dygtige og talentfulde kvinder bliver afvist til jobs, alene fordi de er kvinder. Til gengæld er der virkelig mange mænd, der er chefer, selv om de er fuldstændig håbløse til lede både sig selv og alle andre, siger Lotta.

Hun foreslår, at Victoria og Harry flyver en tur til Kongeriget Absurdistan. Der kan de se med egne øjne, hvad der foregår mange steder i verden.

- Jeg har lige noget, jeg skal have fikset, men I kan hurtigt nå derhen med jeres koste. Måske ses vi snart igen, siger Lotta.

Gæst i Absurdistan

Victoria og Harry suser hen over landskabet og lander ved Terminal 1 i Absurdistans hovedstad, Mans Town. Den første, de møder, er en brysk tolder i en stram uniform, der næsten ikke kan holde hans ølvom indenbords. Victoria kan se på et navneskilt, at han hedder Mr. Farright.

Tolderen vinker Harry og Victoria gennem en scanner. Et grønt lys viser, at Harry kan gå videre.

- Beep! En skarp lyd og et rødt lys stopper Victoria.

Tolderen bander og fortæller, at scanneren er lavet af unge hvide mænd. Derfor har kvinder og folk med andre hudfarver svært ved at komme igennem.

- Nå, lige meget. Er du hans kone?

Mr. Farright begynder at krydsforhøre Victoria.

- Øh, hvad for noget? Victoria er paf.

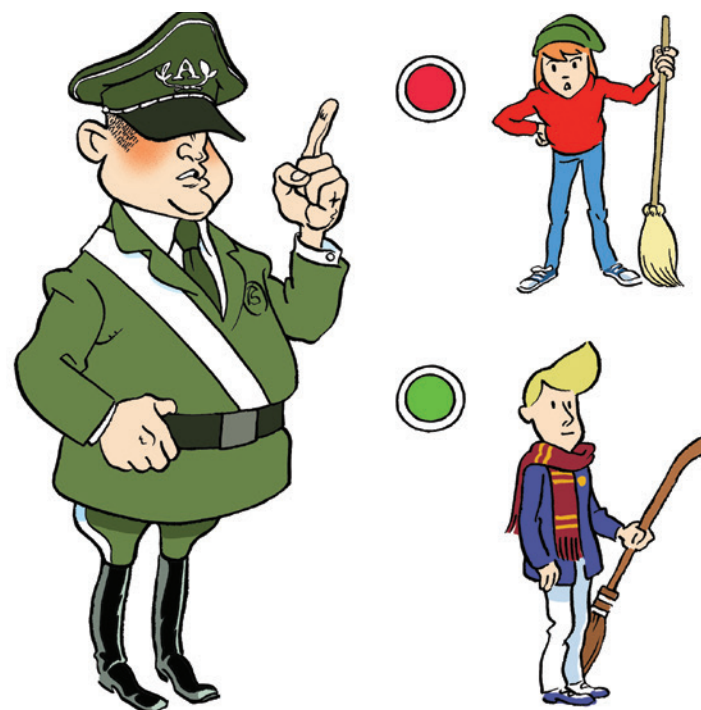
- Ja, er I gift?

- Børn kan da ikke gifte sig, påpeger Victoria.

- Jo da. Her i landet kan mænd vælge at gifte sig med piger på 12 år og opefter, siger toldereren.

- Det er da ikke normalt, forsøger Victoria sig.

- Du har da vist ikke set verden, hva'! Cirka 700 millioner af verdens gifte kvinder blev viet, da de var børn. Mange af dem var under 15 år, da de sagde 'ja' til deres mænd, fortæller toldereren, der ikke er til at stoppe:

- Min kone var 13 år, da vi blev gift. Det går fint. Hvert år føder to millioner piger under 15 år en baby. Hurtigt og smertefrit går de fra at være barn til mor, tilføjer Mr. Farright.

Smertefrit! Det svimler for Victoria. Hun har svært ved at forestille sig, at de mange piger siger 'ja' og føder børn med glæde. Tolderens kone og mange andre må være blevet tvunget til at blive barnebrude, tænker Victoria:

Flere hundrede millioner piger, der kun er lidt ældre end hende selv, får brudekjole på og må ægte en mand. Flere hundrede millioner!

Victoria kan ikke forstå det.

- Børn skal da ikke giftes og have børn. De skal gå i skole. Ingen normale lande tillader da den slags, fastslår Victoria.

Harry trækker den orange ligestillings-folder, han fik af Lotta på Bloksbjerg, op af lommen. 'Alle skadelige skikke som børneægteskaber, tidlige ægteskaber og tvangsægteskaber skal fjernes', læser han.

- Ja, ja, det er godt med jer. I USA bliver nogle piger på 12-15 år gift med ældre mænd. Helt lovligt,

fastslår toldereren og tilføjer, at Saudi-Arabien også har den slags 'helt rimelige love'.

- I øvrigt skal børn tie stille, når voksne snakker! Vil du ind i vores land, eller vil du flyve hjem igen? vrissende embedsmanden.

Harry venter på hende på den anden side af skranken. Victoria har lyst til at feje den irriterende tolder væk med sin kost, så de kan komme videre, men hun behersker sig.

- Har du en tilladelse til at besøge vores land? vil Mr. Farright vide.

- Tilladelse? Altså et visum? genspørger Victoria.

- Nej. Kvinder har kun adgang til Kongeriget Absurdistan, hvis de medbringer en tilladelse fra deres far, bror eller mand, oplyser Mr. Farright.

- Hvaffor noget! Må kvinder heller ikke køre bil og se fodbold uden at få lov?

Victoria er ved at blive rød i hovedet af raseri.

- Nej, selvfølgelig ikke. Kvinder skal koncentrere sig om at være milde og besindige mødre, lyder det forundret fra embedsmanden.

Harry er ved at blive utålmodig, så han 'mander sig op':

- Vi er på en mission for Johannes fra Bloksbjerg. Vi bliver nødt til at komme ind i dit land. Begge to! fastslår Harry.

Victoria glæder sig over opbakningen, men er lidt træt af, at hun har behov for hjælp fra en af hankøn. Hun 'kvinder sig op' og sætter trumf på:

- Vi skal møde jeres dronning for at tale om ligestilling, oplyser Victoria, der er vant til, at landets regent er en kvinde.

Mr. Farright kigger vantro på hende, og så bryder han sammen af grin. Tårerne triller ned ad kinderne på den ellers stive tolder.

- Vores dronning! Ligestilling! Hir-hir-hir, sprutter han, der pludselig synes, at det hele er vældigt morsomt.

- I er i Kongeriget – og ikke Dronningeriget – Absurdistan, får han fremstammet midt i sit grineanfald.

Victoria ser sit snit til at gribe Harry i hånden, og de styrter forbi manden og ind i det mystiske kongerige.

- Vi har også haft en dronning i mange år, men her har de åbenbart en konge, siger Harry og slipper Victorias hånd.

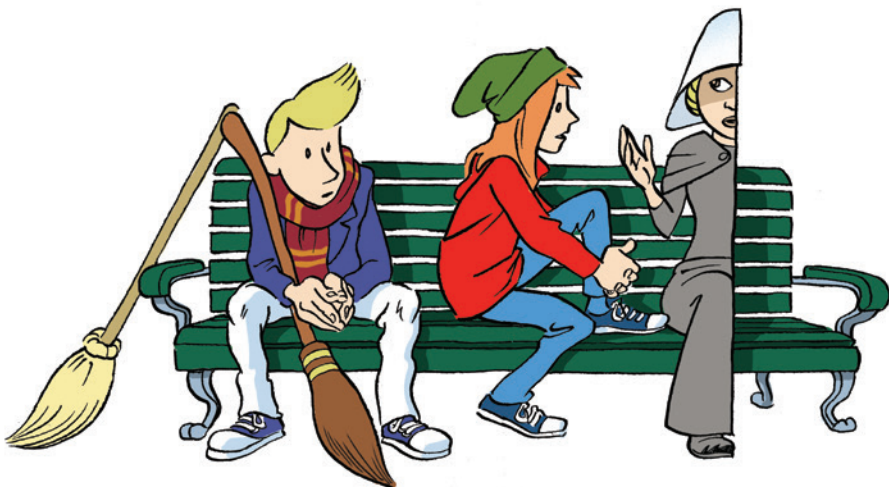
- Ja, det skal jeg da lige love for. Vi må vi hellere finde ham den der konge-fidus og snakke et alvorsord med ham, fnyser Victoria. Hun er stadig rystet over den behandling, hun fik af toldereren ved kostelandingsbanen.

- Konge-fidus og alvorsord! Du kan så mange sjove ord, smiler Harry.

Med hver deres kost på nakken ligner Victoria og Harry rengøringsfolk, så uantastet går de gennem gaderne i Mans Town.

Victoria bemærker, at alle mændene bærer jakkesæt og slips. Kvinderne har grå kjoler, der når helt ned til nogle praktiske sorte sko. Ansigterne er delvist skjult af kyser, der dækker kvindernes hår. Alle kvinderne er halve mennesker, for de må ikke drive forretning, være politikere og dyrke sport.

På en bænk sidder en ung kvinde. Hun har ét øje, ét øre og en halv krop. Hendes ene fod vipper under kjolen. Hun ser trist ud.

Kongens ejendom

Hvad er der galt? spørger Victoria og sætter sig på bænken.

Den unge kvinde ser forskræmt ud. Hun er tilsyneladende ikke vant til at snakke med fremmede. Victoria lægger mærke til, at hun har bidt noget af sine negle.

- Jeg skal have et barn, fremstammer pigen.

Harry sætter sig ved siden af Victoria. Han kan fornemme, at denne samtale vil tage tid.

- Hvor gammel er du? spørger han stilfærdigt.

- 16.

- Ved du hvem faren er?

- Ja. Kongen. Jeg er prinsesse og er lige blevet gift med ham. Nu er jeg hans ejendom, fortæller den unge kvinde.

- Kongen! lyder det med én mund fra Victoria og Harry. De er lige ved at falde ned af bænken af bare forbløffelse.

Victoria er paf. Hun er 12 år og ved ikke ret meget om at få børn. Men 16 år... det må være for tidligt at stifte familie. Og kongens 'ejendom'. Det lyder heller ikke rimeligt.

- Jeg hedder i øvrigt Elisabet, fortæller den unge kvinde, inden de bliver afbrudt af en betjent i endnu en stramtsiddende uniform.

- Hvad foregår der her, smukke? spørger han brysk direkte henvendt til Elisabet.

Victoria og Harry er åbenbart for små. Betjenten, der hedder Him Too, værdiger dem ikke et blik.

- Jeg snakker bare med mine venner, siger Elisabet forsigtigt.

- Ja, det kommer der ikke noget godt ud af. Hvorfor sidder du her alene? Hvor er din mand? Ved du ikke, at du ikke må gå rundt uden opsyn? udfritter betjenten.

- Min mand er oppe på slottet. Jeg er prinsesse. Han er konge, fortæller Elisabet.

Him Too bliver koks-rød i hovedet. Victoria, Harry og Elisabet kan se, at hans hjerne slår knuder på sig selv. En prinsesse på en bænk? Uden en mand? Gift med kongen? Betjenten aner ikke sine levende råd. Driver hun gæk med ham?

- Prinsesse? Hvis du er gift med kongen, må du være dronning! konstaterer Him Too med et listigt smil.

- Kongen har syv koner, og det er kun den ene af os, der er dronning. Ja, og det er ikke mig, tilføjer Elisabet.

- Jeg følger dig hjem, siger betjenten og hiver hårdt i Elisabets hånd. Hun flyver i vejret og må følge med den stærke mand.

Victoria og Harry lister efter, og snart kan de se kongeslottet knejse for enden af en imponerende plads med springvand og statuer af ældre mænd.

Kongeslottet har et buttet tårn i hver side og et spidst spir i midten. Him Too og Elisabet træder ind gennem en port... med Victoria og Harry lige i hælene.

Ballade på slottet

Inde på slottet er der højt til loftet, men alligevel føler Victoria sig beklemmt og lukket inde. Hun kan se på Harry, at han heller ikke er tryk. På væggene hænger der malerier af fortidens konger og krigere. Lyset er dunkelt.

Da de nærmer sig kongens modtageværelse, hører de højrøstet tale.

- Nu kan det være nok! fastslår en myndig kvinde. Hun bærer en sort kutte og er et helt menneske. Talestrømmen er ikke til at stoppe:

- Jeg er træt af være én af flere koner, og jeg er træt af at gemme mig i en kutte, når jeg skal ud ad døren. Jeg er træt af, at du gør unge kvinder gravide mod deres vilje, og jeg er træt af, at dine toldere og betjente konstant gør livet surt for kvinder. Du må tage dig sammen, dit elendige skrog. Vi bliver nødt til at ændre samfundet... ellers bliver du meget snart smidt på porten, siger kvinden.

Lettere rystet slipper Him Too grebet om Elisabets hånd og næsten umærkeligt bakker han ud af lokalet. Og er væk. Han skal åbenbart ikke nyde noget.

- Det er dronningen, hvisker Elisabet til Victoria og Harry.

Dronningens stemme virker bekendt, synes Victoria.

Kongen ser halvgammel og træt ud. Han skeler hen til den lille flok, der netop er trådt ind ad døren.

Han må tænke, at der er pinligt, at de fremmede har lagt øre til den skideballe, han lige har fået. Men det er ikke slut endnu.

- Alle vores regler er til kvindernes bedste, pipper kongen.

- Ha! siger dronningen og knipser med fingrene. Ind i salen hopper fem halve prinsesser på et ben hver. De ser fuldstændig ens ud i deres grå kutter.

- Godt du nåede frem, Elisabet. Nu er vi her alle sammen. Alle dine koner, siger dronningen og peger på kongen med en rødleret fingernegl.

Kvinderne må have talt sammen inden det dramatiske møde, for uden signal lader de deres kutter falde.

Elisabet opfatter lynhurtigt, hvad der er i gærde, så et splitsekund senere ligger også hendes grå kutte på gulvet.

Pludselig ligner hun det, hun er: En frisk ung pige i rød t-shirt og blå jeans omkring to slanke ben.

De andre prinsesserne udstråler også selvstændighed og mangfoldighed. Alle har begge ben på jorden og ben i næsen. Og dronningen: Det er Lotta Rullemaria Efraimsdatter med fregner i ansigtet og nogle få grå strejf i sit ildrøde hår.

- Gisp, siger Victoria.

- Øj, siger Harry.

- Jeg vil skilles, siger dronningen og holder en kunstpause.

- ... med mindre du opfylder tre krav.

- Nummer et: Du skal give disse kvinder deres frihed lige med det vuns. De skal have ret til at bestemme over deres egne liv og deres egne kroppe.

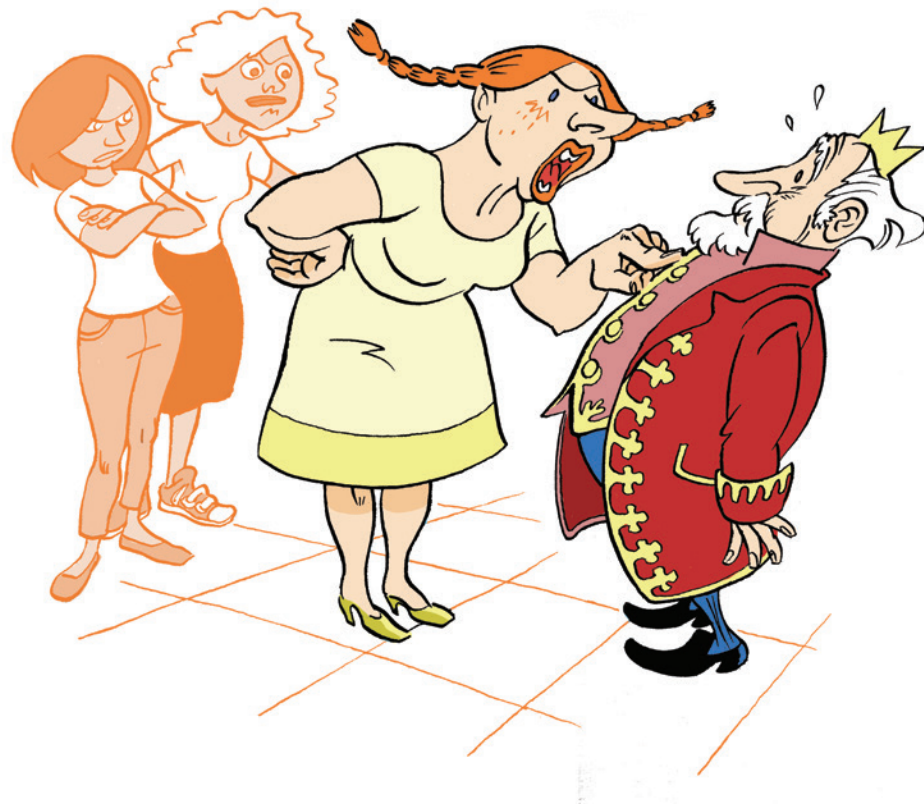
- Nummer to: Du skal ophæve alle love, der gør forskel på mænd og kvinder. Kvinder og mænd skal selvfølgelig have præcis samme rettigheder, og vold mod børn og kvinder skal forbydes.

- Nummer tre: Du skal udskrive valg, hvor alle voksne mænd OG kvinder kan stemme. Vi skal have en demokratisk regering med lige mange kvinder og mænd, fastslår Lotta.

Prinsesserne klapper. De er vidt forskellige i påklædning, alder, kropsbygning, hudfarve og mimik. Fælles for dem er, at de bærer et venligt, men bestemt smil på deres læber.

Dronning Lotta lægger tre stykker papir på bordet foran kongen.

- Skriv under dér, dér og dér, kommanderer hun.
- Jammen søde lille Lotta. Kan vi ikke snakke om det? mumler kongen.
- Nej! FN's mål nr. 5 siger det meget klart: Stop alle former for diskrimination af kvinder og piger, fastslår Lotta.
- Men hvad vil Rigsrådet ikke sige? forsøger kongen.
- Rigsrådet består af lutter gamle mænd. Jeg har sendt dem på pension, så de kan nyde deres otium. Det er bedst for dem, smiler Lotta sukkersødt.

Elisabets hemmelighed

Kongen skriver under, og Absurdistan bliver dermed det syvende land i verden, der har ens love for kvinder og mænd. Prinsesserne forlader slottet en efter en. De har fået frihed til at leve det liv, de vil, uden at spørge en mand om lov.

Lotta bliver tilbage for at sikre, at kongen holder ord. Han bliver som regel bakket op af mandlige forretningsfolk, advokater, embedsmænd, læger, professorer og præster, så hun er klar til kamp, hvis de melder sig med forstokkede synspunkter.

Elisabet trækker Victoria og Harry til side. De kan fornemme, at der er noget, hun gerne vil snakke om.

- Jeg har læst..., begynder hun tøvende.

- Jah? siger Victoria og Harry med én mund.

- Altså jeg er næsten lige blevet gravid, og jeg har læst, at man i nogle lande kan komme på hospitalet og få fjernet fosteret, mens det er helt lille. Jeg har ikke lyst til at føde kongens barn.

Jeg vil have en abort, braser det ud af hende.

Victoria og Harry er helt blanke. Abort er ikke et emne, de ved noget om, men heldigvis har Lotta lyttet med. Hun ved besked.

- Abort er lovligt i mange lande af hensyn til kvindernes helbred, og fordi kvinder selv skal bestemme over deres kroppe. Desværre er der ikke fri abort i Indien, New Zealand, Iran, Polen, Malta, Færøerne og mange andre lande, fortæller Lotta og tilføjer:

- Det skal vi have lavet om på. Kvinder, der har brug for abort, er ikke kriminelle!

Harry har familie i USA. Han har hørt, at selv kvinder, der er blevet gravide mod deres vilje, bliver chikaneret, hvis de vil have abort. Modstandere af abort mener, at alt liv er helligt... også et foster på få millimeter.

- Er abort ikke det samme som at slå en baby ihjel? pipper han forsigtigt.

- Abort er tilladt i mange lande, bare operationen foregår, mens fosteret er meget lille, forklarer Lotta og viser en centimeter mellem to fingre.

- Mange kvinder uden den mulighed forsøger selv at skade fosteret eller får foretaget en ulovlig abort. Begge dele er livsfarlige. Millioner af især fattige kvinder er kommet alvorligt til skade eller er døde af det, fortæller hun.

- Hvad siger FN's verdensmål om abort? spørger Victoria.

- Ikke noget direkte. Nogle lande er vældig meget imod abort, så det er verdens regeringer ikke enige om. Kort efter 2015, hvor FN-målene blev vedtaget, vendte også USA's regering sig mod abort, så det er en ret, vi skal kæmpe for, fastslår Lotta.

- Men kom med mig, Elisabet. Jeg kender en dygtig læge – hende må vi hellere aflægge et visit. Og I skal videre, Victoria og Harry, så I kan komme hjem, inden sankthansbålet er brændt ud. I kan gå gennem Heltinde Galleriet, smiler Lotta og peger på en lille dør med stjerner på.

Heltinde Galleriet

Victoria tager sin kost på skulderen og åbner døren. Harry følger efter og misser med øjnene. Heltinde Galleriet starter i et fløjsagtigt mørke, men forude er der lys fra spotlamper, der får en række billeder til at træde frem fra væggene.

- Velkommen! Jeg hedder Jasmin og er jeres guide gennem galleriet, lyder en venlig stemme.

Jasmin har kort lyst hår, smilehuller, ringe i ørerne og er ikklædt et stilfuldt jakkesæt med slips. Victoria kan ikke se, om Jasmin er en kvinde eller en mand, men det kan også være lige meget. Bare de får fundet ud af, om der er ligestilling, så de kan komme hjem, inden deres forældre bliver bekymrede.

- Kvinder har enorm betydning for verdens gang. Kvinder har født alle de børn, der nogensinde har levet. Alle kvinder er noget særligt – det gælder i øvrigt også alle mænd, siger Jasmin og viser de første billeder: Hulemalerier tegnet for 65.000 år siden.

- Normalt siger man, at hulemalerierne er tegnet af hulemænd, men det ved vi faktisk ikke. Det

kan også have været hulekvinder. Vi ved med sikkerhed, at mange af de håndaftryk, der er i hulerne, stammer fra kvinder og børn, fortæller Jasmin.

Victoria og Harry mærker historiens vingesus ved at kigge på de gamle, simple tegninger af personer med bue og pil. Nogle dyr og fugle virker næsten levende.

- Lad os nærme os vores egen tid. Se her. Hende her hedder Kleopatra og var farao i Egypten for lidt over 2.000 år siden. Også dengang kunne dygtige kvinder komme til tops i samfundet, men det skete sjældent. Typisk har kvinder født og passet børn og hjem – og knoklet på markerne sammen med mændene, siger Jasmin.

- Hun har en pæn næse, smiler Harry.

- Mænd bedømmer tit kvinder på deres udseende, men Kleopatra var dygtig. Hun var dronning i 21 år, og det var lidt af en bedrift, for hun havde mange fjender. Ligesom mange andre stærke kvinder i historien blev hun beskyldt for at være en heks, fortæller Jasmin og trækker Victoria og Harry videre.

Jasmin beklager, at der kun er få kvindelige helte fra gammel tid. Det skyldes, at det er mændene, der har haft magten, fået uddannelserne i at styre samfundet og skrevet historiebøgerne.

- Men nogle kvinder har været umulige at undgå at lægge mærke til, siger Jasmin og viser en tegning af dronning Margrete, der levede fra 1353-1412. I praksis var hun leder af Danmark, Norge og til dels Sverige i mange år.

Den unge Margrete er tegnet med en krone over flot opsat hår. Hun ser venligt mod venstre og bærer en smuk kjole. Victoria forsøger at spejle sig i Margretes øjne, og hun mærker en særlig kraft ramme hende på tværs af de mange århundreder.

- Hun er sej, konstaterer Victoria.

- Okai, hvem er det? udbryder Harry foran et glas-maleri af en korthåret kvinde med rustning og svær.

- En fransk kvinde, der mente, at hun hørte Guds stemme. Hun fik at vide, at hun skulle befri Frankrig fra englændernes soldater. Hun forklædte sig som en mand, og det lykkedes hende at stå i spidsen for en fransk hær, fortæller Jasmin.

Jeanne d'Arc (1412-1431), står der på et skilt.

Victoria regner efter. Jeanne d'Arc blev kun 19 år gammel.

- Hun endte sine dage på bålet, siger Jasmin.

- Hvorfor blev hun brændt? vil Victoria vide.

- Jeanne d'Arc blev dømt af kirken for at bære mandetøj og for at håne og spotte Gud. Senere blev hun frikendt, men da havde hun været død i 25 år. Til gengæld er hun nu en fransk nationalhelt, fortæller Jasmin.

- Ja, det er hun sikkert glad for, siger Victoria ironisk.

Nysgerrigt kigger hun på den næste, farvelagte tegning. Billedet viser en stolt kvinde med mørke krøller under en guldkrone, der toppes af en rødgul hat med diamanter og kække blå fjer på toppen. Et grønt sjal er svøbt rundt om hendes sorte krop.

- Også i Afrika kan kvinder være stærke og få magt, siger Jasmin og fortæller om Ana Nzinga (1583-1663). I sin tid var hun dronning for rigerne Ndongo og Matamba i det land, der nu hedder Angola.

Dronningen blev kendt for at kæmpe for frihed til sine folk i en tid, hvor europæerne skabte kolonier og tjente mange penge ved at handle med slaver og sukker. Ana Nzinga var ferm til at forhandle med sine fjender, og hun var dygtig til at føre krig.

- Hun blev gammel. 80 år, konstaterer Victoria.

- Ja, hun levede et usædvanligt liv i en rå verden domineret af mænd, men vi må vist hellere gå videre. Lad os springe frem til 1800-tallet, hvor kvinder for alvor begyndte at vise, at de ville mere end at være koner og mødre. Det var dengang jeres tipoldeforældre levede, siger Jasmin.

En myndig, ældre kvinde kigger på Victoria og Harry: Natalie Zahle (1827-1913).

Da hun var ung, måtte piger kun gå få år i skole. Det var udelukket, at kvinder kunne blive læger, ingeniører, præster og andet med uddannelse. Kvinder skulle passe deres hjem som husmødre, hjælpe til i marken som bondekoner eller være tjenestepiger og jordemødre.

- Jeg er vild med det, Natalie Zahle gjorde. Hun gik fra dør til dør og samlede penge fra de rige mænd i Danmark. Hun lovede disse fædre, at deres døtre – på hendes nye skoler – kunne blive lidt klogere. For sent gik op for mændene, at pigerne blev meget klogere. Uddannelse er vigtigt for udviklingen af kvinder og mænd, smiler Jasmin.

Mørket i Heltinde Galleriet afløses af solstråler, der bryder gennem glasloftet. Victoria og Harry når

kort at bemærke Caroline Herschel (1750-1848), der var den første kvinde, der officielt opdagede en komet på himlen. Victoria og Harry hilser kækt på hende med højt hævede koste.

- For 175 år siden bestemte mænd stort set alt. Mathilde Fibiger på billedet dér kunne ikke få uddannelse og frihed. Det var hun så træt af, at hun i 1851 skrev en bog om kvinders frigørelse. Det fik hun ikke ret meget tak for. Tværtimod blev hun hånet og latterliggjort af både mænd og kvinder, fortæller Jasmin.

En flok lyserøde elefanter springer ud af billedet af Mathilde Fibiger og løber ustoppeligt gennem galleriet og ind i fremtiden.

- Hvad i alverden var det? udbryder Victoria og Harry undrende som med én mund.

Jasmin, der åbenbart ikke har lagt mærke til elefanterne, stopper ved et falmet fotografi. Nielsine Nielsen (1850-1916) kigger ud i verden med milde øjne bag runde brilleglas. Hun var en af Danmarks to første kvindelige studenter. I 1885 blev hun landets første kvindelige læge.

- Før den tid måtte damer ikke gå på universitetet uanset hvor dygtige, de var. Nielsine Nielsen var

fabelagtig, og med hende forsvandt endnu et argument for at holde kvinderne ude, siger Jasmin og sætter farten op. Hurtigt passerer de en masse billeder af legendariske kvinder.

Ada Lovelace (1815-1852), der var engelsk matematiker og hjernen bag det, nogle kalder verdens første computerprogram – 150 år før computere blev almindelige.

Sygeplejersken Florence Nightingale (1820-1910), der med klogskab, viden og medfølelse skabte den moderne sygepleje.

Videnskabskvinden Marie Curie (1867-1934), der var den første kvinde til at vinde den hæderkronede Nobelpris. Hun fik den endda to gange.

- Alle disse kvinder og mange flere har det til fælles, at de var mindst lige så dygtige som mænd. De var modige og flittige – og trådte ind på områder, hvor kvinder ikke havde været før, siger Jasmin.

De lille gruppe dvæler ved et foto af en ældre, klog dame med runde briller; Inge Lehmann (1888-1993). Hun opdagede, at Jorden havde en hård kerne i midten. Det anede man(d) ikke tilbage

i 1930'erne, hvor det var gængs viden at tro, at Jordens indre var flydende.

- Inge Lehmann gik på en skole, hvor piger og drenge blev behandlet ens. Det var bestemt ikke normalt dengang. Som videnskabskvinde blev hun først sent i sit 104 år lange liv anerkendt som den dygtige forsker, hun var. Mændene troede altid, at de vidste bedre, fortæller Jasmin.

Til en avis sagde Inge Lehmann engang: "Du skal vide, hvor mange inkompetente mænd, jeg var nødt til at konkurrere med – forgæves".

- Hvad betyder inkompetente? spørger Victoria.

- Det er et voksen-ord for umuliusser! smiler Jasmin.

- Umuliusser? Dét ord kender Harry ikke.

- I dag ville vi måske sige uvidende idioter eller klaphatte, griner Jasmin.

Victoria og Harry er overvældet af de mange indtryk og kan næste ikke følge med. Jasmin stopper foran verdens første kvindelige minister; Nina Bang (1866-1928).

- Hvert år den 5. juni fejrer Danmark sin grundlov fra 1849, selv om fruentimmere – altså kvinder – fattige, fjolser og forbrydere først kunne stemme til Folketinget 66 år senere. 66 år senere! Nina Bang var en af de første, der blev valgt, fortæller Jasmin.

Guiden slår ud med armene, som om hun skal til at flyve.

- Og så er det frem med kostene! Her er en vaskeægte luft-helt, siger Jasmin.

Den sidste, de ser inden en tiltrængt pause, er Amelia Earhart (1897-1937). Som den første kvinde krydsede hun Atlanterhavet i et fly. Senere forsvandt hun på mystisk vis. Ingen ved hvordan og hvorfor.

- Og så kom krigen, fastslår Jasmin.

Med 2. verdenskrig (1939-1945) blev mændene sendt til fronten, og kvinderne blev nødt til at arbejde endnu mere. Udover at passe børn skulle de lave krigsfly, uniformer og meget andet.

Bagefter ville de ikke hjem til kødgryderne, så siden har verden ikke været den samme – selv om mange mænd stadig forsøger at holde kvinderne ude.

Te på café

Victoria og Harry er nået frem til en hyggelig café, hvor de får lidt at styrke sig på. De sætter deres koste, og en tjener bringer dem hver en kage og et glas juice lavet af havtorn.

På væggen hænger der fotos af Astrid Lindgren (1907-2002), der gjorde Pippi Langstrømpe til heltinde, og J.K. Rowling (1965-), der er kendt for Harry Potter.

- Er du vimmer, hvor har vi oplevet meget. Jeg er helt rundt på gulvet, indrømmer Victoria.

- Ja, der er én, der koster rundt med os, smiler Harry lidt træt over mod Jasmin. Han sluger hurtigt sin kage.

- I gør det godt. Nu må I nyde jeres juice, siger guiden.

- Alle dem, vi har set i Heltinde Galleriet, er døde. Er vi ved at være fremme ved nutiden? spørger Harry.

- Ja, prøv at kigge jer lidt omkring. Måske kender I nogle af de andre gæster i cafeen, siger Jasmin.

Det første, Harry lægger mærke til, er, at han er den eneste af hankøn udover tjeneren. Victoria får øje på tre modne kvinder, der taler sammen over en kop te. To af dem har hun helt sikkert set før på tv.

- Hvem er de tre? hvisker hun til Jasmin.

- Den lyshårede har været udenrigsminister i USA og var tæt på at blive landets første kvindelige præsident. Faktisk fik hun flest stemmer, men hun tabte alligevel på grund af valgreglerne, fortæller Jasmin.

- Ah, Hillary Clinton, udbryder Harry lidt for højt.

Hillary Clinton hører udbruddet, siger 'hello' og smiler til Harry, der bliver forlegen. Hans kinder blusser rødt.

- Til venstre for Clinton sidder Angela Merkel, der har styret Tyskland i mange år. Hende til højre med det hvide hår hedder Christine Lagarde. Hun er fra Frankrig og chef for noget, jeg bedst kan beskrive som en meget betydningsfuld bank. Når det handler om rigtig mange penge her i verden, så er der stadig usædvanligt, at kvinder træffer beslutninger, fortæller Jasmin.

Ved et andet bord sidder tre unge kvinder. Jasmin

fortæller, at det er Greta Thunberg fra Sverige, Malala Yousafzai fra Pakistan og Pernille Harder fra Danmark.

- Greta Thunberg! Det er hende, der kritiserer de voksne for at ødelægge klimaet, siger Victoria og tænker på smeltende isbjerge og en trist isbjørn.

- Jeg har set Malala på tv. Hun er blevet skudt i hovedet, men jeg kan ikke huske hvorfor, fortæller Harry.

Jasmin fortæller om den dag, da en skolebus i Pakistan blev stoppet af en mand med maske og våben. Denne religiøse mørkemand spurgte, hvem der hed Malala. Og så skød han den 11-årige Malala i hovedet. Hun vågnede op på et sygehus i England mange dage senere.

- Hvorfor blev hun skudt? spørger Victoria forfærdet.

- Ja, man tror, det er løgn, men der er stadig mænd, der ikke mener, at piger skal gå i skole. Nu kæmper Malala for, at alle piger får en uddannelse, siger Jasmin.

En moden kvinde afbryder deres samtale. Hun har et glas juice lavet af gulerødder, rødbeder, ingefær og lime i sin hånd.

- Ja, med uddannelse kan kvinder blive alt. Præsidenter, ministre, elektrikere, direktører, brandbekæmpere, forskere, forfattere, kunstnere, musikere, astronauter, bjergbestigere, piloter, præster og meget andet. Må jeg sidde her sammen med jer, siger hun og sætter sig.

- Jeg hedder Helle og har været statsminister. Det kan kvinder selvfølgelig også blive, smiler hun.

- I hvilket land? spørger Harry.

- Danmark. Der gik 96 år fra, at 'madammer og fruentimere' kunne komme i Folketinget, til jeg blev den første kvindelige statsminister. 96 år!

siger Helle og sender sine øjne op mod glasloftet i forargelse.

Victoria er for ung til at huske navne på statsministre, men hun er nysgerrig for at høre mere.

- Hvordan var det at være kvindelig statsminister? spørger hun.

- Jeg var ikke kvindelig statsminister. Jeg var statsminister. Opgaverne er næsten de samme uanset køn. Men ligestilling – det har vi stadig ikke, så det har jeg nok gjort mere for end mine kolleger, siger Helle.

- Er der forskel på at være mand og kvinde, når man er statsminister? spørger Jasmin.

- Ja, men den største forskel er nok, at man skal svare lige præcis på dét spørgsmål. Det vil man aldrig spørge en mand om! siger Helle og tilføjer, at de fleste forventer, at kvindelige politikere er rare og venlige.

- Men hvis en mandlig minister er en strid banan, er det åbenbart ok, siger Helle.

Jasmin fortæller om en veninde, der er politiker. Hver gang hun er i avisen eller på nettet, får hun

beskeder på sociale medier og opkald på telefonen – fra mænd – om at hun skal holde kæft og er en led kælling.

- Mandlige politikere får også grimme beskeder, men det handler aldrig om deres køn. Kvinder med magt er stadig en torn i øjet på mange mænd, siger Jasmin.

- Ja, men det skal være slut nu med verdensmål nr. 5, fastslår Victoria.

- Enig! siger Helle og rejser sig.

- Det var hyggeligt at snakke med jer. Jeg skal lige hilse på Pernille Harder, inden jeg skal videre. Hun er verdens bedste fodboldspiller og et forbillede for mange unge piger, siger den tidligere statsminister.

- Verdens bedste fodboldspiller? Er det ikke Messi? spørger Harry undrende.

Karrierestigen og rulletrappen

Rundvisningen i Heltinde Galleriet er slut. Der er mange andre helte, men de kan ikke nå mere. Victoria og Harry siger pænt farvel til Jasmin og træder ud i en lys hal. De kigger sig lidt omkring.

- Hvad kan jeg hjælpe med? spørger en venlig mand i en højtaler.

- Hvor er vi? vil Victoria gerne vide.

- I det rum alle skal igennem for at blive til noget stort, siger Stemmen.

- Hvordan kommer vi videre? spørger Harry.

- Vi kan tilbyde forskellige muligheder. Det mest almindelige er at tage Karrierestigen ovre til venstre. På stigen kan I tage et skridt ad gangen. Stigen er lidt slidt, men den virker, fortæller Stemmen.

Stigen peger lige lukt op i luften. Et par af trinnene mangler.

- Den ser vakkelvorn ud, siger Victoria.

- Vakkelvorn! Du kan så mange sjove ord, griner Harry.

- I kan også tage Elevatoren i Midten. Det går hurtigere, selv om den stopper på alle etager. Af og til går den også i stå, erkender Stemmen.

- Hvad med rulletrappen ovre til højre. Den ser hurtig ud, siger Victoria.

- Ja, med Rulletrappen til Toppen ryger man op i en fart, men det er ikke alle, der får lov til at tage den. For det første skal man have en anbefaling af chefen, og han anbefaler kun personer, der ligner ham selv, faststår Stemmen.

- Og for det andet? siger Victoria, der allerede mærker en vis harme stige op i sin unge krop.

- For det andet hjælper det selvfølgelig, hvis man er en mand med jakkesæt og slips. Mænd er nu engang dygtigere end kvinder, siger den anonyme stemme.

- Hvad er der for noget vrøvl. Kvinder kan alt. Der er virkelig mange mænd, der er chefer, selv om de er nogle umuliusser, der hverken kan lede dem selv eller andre. Her i verden drejer det sig åbenbart ikke kun om at have talent, sprutter Victoria som et ekko af noget, hun har hørt tidligere på turen.

- Bravo! siger en kvinde med orange briller og orange kjole. Hun står med korslagte arme ved siden af Victoria og Harry. Hun ligner en forretningskvinde, der er vant til at få sin vilje. Alene det, at hun er til stede, irriterer Stemmen, der taler højere og hurtigere:

- Mænd har mere erfaring. Mænd har bedre overblik. Mænd er bedre til at træffe beslutninger. Mænd har de rigtige forbindelser. Mænd er klogere. Mænd er flittigere. Mænd er dygtigere...

- Kvinder bliver tit beskyldt for at snik-snakke og pludre løs, men det er faktisk mænd, der får mest taletid, siger Katja, som hun hedder.

- Kvinder skal ikke til tops, bare fordi de er kvinder, fremturer Stemmen.

- Nej, selvfølgelig skal de ikke det. De skal til tops, hvis de er dygtige. Og det er de. Nogle af verdens største firmaer satser bevidst på, at deres direktører er lige så forskellige som deres kunder. Derfor er halvdelen af direktørerne kvinder, fortæller Katja.

Disse firmaer også giver mere orlov til nybagte mødre og fædre, end loven kræver.

- Det er vigtigt for familierne, at både mor og far kan være mere sammen med børnene, fastslår hun.

- Med kvindelige chefer tjener vi færre penge, siger Stemmen.

- Nej. Tværtimod! Kom med mig – det ævl gider vi ikke høre mere på. Mange mænd bliver så sure, når vi snakker om ligestilling. De kan slet ikke se, at ligestilling er en fordel for både kvinder og mænd, for virksomheder og for samfundet, siger Katja og trækker Victoria og Harry gennem en blå dør.

Det Kreative Rum

Harry er lige ved at glemme sin kost, men han når lige at snuppe den, inden døren lukker sig bag dem. 'Mænd er bare de bedste', er det sidste, de hører fra Stemmen, der altid forsøger at få det sidste ord.

Victoria og Harry befinder sig i et rum med skæve vægge og højt til loftet. I Det Kreative Rum svæver nyttige idéer, sjove idéer og vilde idéer.

- Det kan faktisk godt lade sig gøre for både kvinder og mænd at komme frem her i livet uden at tage Karrierestigen, Elevatoren i Midten eller Rulletrappen til Toppen. Mennesker med talent kan godt komme frem i livet, hvis de har mod og står sammen om at udvikle nye idéer, siger Katja og tilføjer:

- Det er præcis, hvad vi gør her i Det Kreative Rum. Vi samler drømme og sørger for, at de går i opfyldelse. Mange kvinder og mænd er trætte af at arbejde for dårlige chefer og virksomheder, der ikke vil gøre verden til et bedre sted at være, siger hun.

- Hvordan får I drømmene til at gå i opfyldelse? spørger Victoria.

- Mange kvinder drømmer om at lave deres eget firma, og selv om de har gode idéer, har de svært

ved at komme i gang. De har typisk ikke nogle penge og kan ikke låne penge i banken. De mænd, der bestyrer pengene, tror mere på mænd end kvinder, fortæller Katja og knipser med fingrene.

Syv engle med hver sin hudfarve cirkler over Victoria og Harrys hoveder. Fire af dem er kvinder, og de har hvidt tøj, svanevinger og en tryllestav i hånden. De tre mænd har også vinger, men deres tøj er mere spraglet. Alle syv har bare tæer, så de bedre kan mærke, hvad der rører sig på jorden.

- Vi er business engle. Fordi vi er så forskellige, kan vi bedre vurdere om idéerne holder, siger de i kor med dollartegn i øjnene.

Victoria og Harry står med åben mund og polypper. Englene råder åbenbart over ret mange penge, som de deler ud til iværksættere overalt i verden.

En iværksætter kan være en sygeplejerske, der har opfundet noget smart til glæde for sine patienter.

Det kan også være en ingeniør, der har opfundet en app, der mindsker spild af mad, en kvinde der programmerer hjælpsomme robotter, eller en pige på otte år der har åbnet en webshop sammen med sin mor.

- Vi putter penge i mange forskellige typer firmaer og regner med at tjene mange penge. De penge, vi får ind, sætter vi i nye firmaer, siger Katja og knipser igen.

- Klokken er mange, så englene følger jer tilbage til Bloksbjerg. Jeg håber, I har lært noget, smiler Katja.

På vej hjem i en fart

Tilbage hos Johannes er konferencen om ligestilling ved at lukke.

- Men bare rolig, vi åbner igen i morgen. Vi har besluttet at holde åbent hver dag, indtil der er ligestilling, oplyser Johannes.

- Vi har hørt, at der først er ligestilling om 106 år, så det kommer til at tage sin tid, siger Victoria.

- Måske kan vi presse på for at få det til at gå hurtigere. Verdensmålene skal være nået i 2030, fastslår Harry.

Johannes smiler tilfreds. Victoria og Harry har løst deres opgave og kan flyve hjem til sankthansbål og kostskole.

- Jeg har sommerferien nu, så jeg tror faktisk, at jeg flyver direkte hjem til mine forældre. Jeg skal tale et alvorsord med min mor, for hun snakker til mine små søstre, som om de var piger og ikke almindelige mennesker, siger Harry.

- Alvorsord! Du kan så mange sjove ord, siger Victoria og er ved at flække af grin.

Johannes finder sin pung frem og giver de to unge opdagelsesrejsende 100 euro hver. Derefter fisker han ekstra 20 euro frem, som han giver til Harry.

- Mænd har typisk en bonusordning, og jeg synes virkelig, du har gjort det godt, siger Johannes og blinker til Harry med det ene øje.

- Du må have tabt hovedet, Johannes! Når vi laver det samme, skal vi have ens løn, fastslår Harry med korslagte arme. Han kigger Johannes direkte i øjnene.

- Okai, okai, okai. I får begge to 20 euro i bonus, siger Johannes og hæver sine hænder for at signalere fred og forsoning.

- Og skynd jer nu videre. Der er ikke ret lang tid til 2030, siger Johannes.

Victoria og Harry giver hinanden et lille kram.

- Hvad vil du være, når du bliver voksen? spørger Harry.

- Pilot eller ingeniør... og have mit eget firma, fastslår Victoria.

- Jeg vil være lærer eller sygeplejerske, siger Harry og hopper op på sin kost.

Måske har de begge to en lille tåre i øjenkrogen, men de skal videre, for der er meget at rette op på.

Moder jord

Borgmesteren er ved at holde sin sankthanstale, mens Victoria lander med sin kost på græsplænen ved søen. Hvor lang tid er der gået? Victoria aner det ikke, men ingen har åbenbart lagt mærke til, at hun har været på langfart.

- Langfart! Du kan så mange sjove ord, ville Harry have sagt, tænker Victoria.

- I dag vil jeg tale om tre kvinder, der har gjort en forskel for moder jord. Livet på vores klode er i krise, så det er vigtigt, at vi – både kvinder og mænd – lader os inspirere, siger borgmesteren.

Rachel Carson (1907-1964) er den første af de tre. I 1962 skrev hun en bog, 'Det tavse forår'. I bogen fastslog hun, at nogle af de plantegifte, der blev brugt til at bekæmpe uønskede planter, insekter og svampe på markerne, var dødeligt giftige for mennesker. Med bogen begyndte mange at kræve forbud mod disse gifte.

- Der er stadig alt for mange giftige stoffer i vores drikkevand og i luften, så vi er slet ikke færdige, siger borgmesteren, der taler oppe fra en vakkelvorn mælkekasse.

Gro Harlem Brundtland er den anden. I 1987 var hun statsminister i Norge og med til at udgive en tyk rapport om vores fælles fremtid. I den krævede hun et helt nyt syn på, hvordan vi styrer verden. Vi skulle stile efter et bæredygtigt liv for alle.

- Det skal vi stadigvæk. Mennesker udrydder dyr med rasende fart, og vi er i gang med at varme kloden op. Med vores 17 verdensmål har vi en chance for at komme på en mere bæredygtig kurs, fastslår borgmesteren.

- Den tredje kvinde er ikke én kvinde... det er mange kvinder.

Borgmesteren holder en kort pause og fortæller, at kvindelige borgmestre fra Paris, Rom, Washington og andre storbyer er gået sammen med topchefer, forskere og aktivister.

- Sammen har de oprettet netværket Women4Climate. Altså 'kvinder for klima'. De drømmer om at mindske vores klimakrise – og de er i fuld gang med at skabe vores fælles fremtid.

Sammen med dygtige mænd vil de vil drage omsorg for vores planet og alle dens beboere. Det vil vi også her hos os! fastslår borgmesteren.

Alle klapper, og nu skal sankthansbålet tændes! Borgmesteren bliver roet ud på søen, og med en fakkel sætter hun blus på det tørre træ.

- Ingen heks. Der var dejligt, konstaterer Victorias mor.

- Ja, det er et flot bål. Er det ikke en kost, der er ved at gå op i flammer? spørger far.

Ilden slikker sine luer op mod himlen, og små gnister flyver ud over søen. Alle synger med på 'Midsommervisen': 'Hver by har sin heks, og hvert sogn sine trolde. Dem vil vi fra livet med glædesblus holde. Vi vil fred her til lands, Sankte Hans, Sankte Hans! Den kan vindes, hvor hjerterne aldrig bli'r tvivlende kolde'.

Victoria tænker på sin tur til Bloksbjerg, Absurdistan, Heltinde Galleriet, Stemmen og Det Kreative Rum.

Hun er træt og vil læne sig op af sin kost... men den er væk.

- Pyt, men jeg har da lært, at ligestilling ikke kommer af sig selv, tænker hun.

Malte kommer løbende sammen med sin veninde, Nadia. De har fanget en frø. Nadia holder frøen op foran Victorias mund.

- Kys den, Victoria. Så får du prinsen på den hvide hest, griner Malte.

- Nej tak. Jeg klarer mig fint, siger Victoria.

Vi bakker op om FN's verdensmål og støtter udgivelsen af 'Victoria & Verdensmålene'

Nordea
INVEST

KLSPurePrint®

MONTAGE
bureauet aps

5 LIGESTILLING
MELLEM KØNNENE

Hvordan skaber vi ligestilling mellem kønnene?

Alle verdens regeringer har i FN vedtaget 17 mål, der frem mod 2030 skal gøre Jorden til at blive et bedre sted at være for os alle. 'Victoria & Verdensmålene' er en serie om de 17 mål.

I 'Farvel til Absurdistan' oplever 12-årige Victoria og hendes nye ven, Harry fra England, åbenlyse uretfærdigheder, men de møder også mange heltinder fra fortid og nutid. Alt er fri fantasi, men det hele minder om virkeligheden.

Victoria & Verdensmålene

*'Victoria & Verdensmålene' er for børn på 9-12 år...
og deres lærere, forældre
og bedsteforældre.
Bøgerne er velegnede til
højtæsning og diskussion.*

